

[Kristen Amby.]

medlem synes at have glemt.... (Johs. Christiansen: Har De hørt, hvad spørgsmålet lød på?).

Formanden: Jeg må bede medlemmerne påhøre talerne i ro.

Kristen Amby: Jeg takker den højtærede formand. Det generer ikke mig det ringeste, det er tværtimod opmuntrende at høre tilråb fra de ærede medlemmer.

Altså, de ærede medlemmer hr. Johs. Christiansen og hr. Bertel Dahlgaard mener ikke, at der er nogen relevans i at fremhæve dette synspunkt. Relevansen er vistnok åbenbar. Når man ser på to ting, der er parallelle, nemlig den ulykkelige deling af Korea efter 1945 og den ulykkelige deling af Tyskland, kan ethvert tænkende menneske se sammenhængen imellem de to ting. Det er rigtigt, at Sovjets tropper trådte tilbage fra Nordkorea, da der var gået to—halvtredie år; da havde man nemlig institueret en magt, der var så vel bevæbnet, at den kunne overrende Sydkorea i løbet af, jeg var lige ved at sige nul komma fem, skønt Nordkorea kun har en trediedel af Sydkoreas folketal. Tror man nu, det var ved deres egen magt? Næh, det var det ikke, det ved enhver, og enhver kan vel se parallellen med et stærkt bevæbnet Østtyskland og et eventuelt helt afvæbnet Vesttyskland. De herrer, som er lige så interesseret som de andre demokratiske partier her i landet i et demokratisk Vesteuropa, må da kunne indse, at man ikke kan lade Vesttyskland ligge ubevæbnet hen, kun besat af nogle symbolske styrker. Disse løser ikke vort sikkerhedsproblem i dag, og de ærede medlemmer burde kunne se, at den eneste løsning er et demokratisk Tyskland, som selv er med til at forsvare sig mod mulige angreb med de styrker, det kan stille i en europæisk hær.

Jeg går derefter over til den anden hovedposition, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen indtog, det var FN. Nu ved det ærede medlem, at den oprindelige mening med FN ifølge pagten var, at sikkerhedsrådet, hvor de fem stormagter, USA, England, Frankrig, Kina og Rusland som permanente medlemmer havde vetoret, skulle tage sig af sikkerhedsproblemerne. Vi ved tillige, at såsnart en magt benyttede sin vetoret, kunne der komme nok så mange angreb på freden, det kunne være i den nære Orient eller i det fjerne Østen, uden at noget skete.

Hvad er der så sket siden i dette år med

Danmarks stemme, uden at nogen repræsentant for det radikale parti har sat sig derimod eller har talt imod det eller gjort henstillinger i denne henseende? Der er sket dette, at generalforsamlingen, der, uanset et eventuelt veto, når der er foretaget et angreb et eller andet sted i verden, tager sig af spørgsmålene, i den resolution, der hedder „Forening for Fred“, har vedtaget bestemmelser, der, som det allerede er antydnet overfor det ærede medlem hr. Johs. Christiansen af den højtærede forsvarsminister og iøvrigt også i eftermiddags af mig selv, er af langt mere vidtrækkende karakter end de bestemmelser, der indeholdes i dette forslag. Jeg synes, det er rimeligt, at man kommer virkelig til bunds i dette spørgsmål, og derfor er jeg nødt til at oplyse tinget om disse bestemmelser — jeg kan ikke læse det op i sin helhed, men jeg vil tage nogle relevante ting frem.

I denne resolution af 4. november 1950 nævnes det bl. a., at De Forenede Nationer er besluttet på, hvis sikkerhedsrådet grundet på manglende enstemmighed hos de permanente medlemmer ikke er i stand til at udføre sin primære ansvarlighed for opretholdelsen af international fred og sikkerhed, i ethvert tilfælde, hvor der synes at være en trusel mod freden, brud på freden eller en angrebshandling, øjeblikkelig at tage sagen under behandling for at skabe dertil svarende anbefalende henstillinger til medlemmerne angående kollektive forholdsregler. I tilfælde af brud på freden og angrebshandlinger skal disse forholdsregler omfatte brug af bevæbnede styrker til genoprettelse af international fred og sikkerhed. Endvidere står der, at generalforsamlingen som en fredsforsamling etablerer en observation commission, som det hedder på engelsk, en kommission, der har til opgave overalt i verden at observere forholdenes udvikling, følge situationen i ethvert område, hvor der eksisterer international spænding, og rapportere herom til FN. Endvidere nævnes det, at man opfordrer alle medlemmer til at undersøge deres ressourcer for at kunne afgøre naturen af og udstrækningen af den hjælp, det enkelte medlem måtte være i stand til at yde.

Endelig hedder det i § 8, at man anbefaler — ja, der står „recommends“, det er lidt mere end en anbefaling, det er en henstilling til medlemmerne, som intet medlem, der føler sig solidarisk med FN, kan sidde overhørig — FN's medlemsstater at opretholde indenfor sine nationale væbnede styrker elementer, der er trænet, organiseret og udrustet således, at de omgående er